

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa U. Spółki Akcyjnej w K.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 kwietnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 grudnia 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 14 grudnia 2011 r., oddalił apelację U. S.A. w K. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 listopada 2010 r., w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) o nałożenie kary pieniężnej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego, w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2007 r., w związku z art. 65 i 66 k.c.;

art. 3 k.p.c. w związku z art. 2 i 45 Konstytucji RP oraz art. 227 k.p.c. w związku z art. 2 i art. 77 Konstytucji RP.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Jako zagadnienie prawne powód wskazał problem o treści „w jakiej formie ma być składana propozycja sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, zgodnie z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w brzmieniu do 30 czerwca 2007 r.”. Natomiast oczywistej zasadności skargi powód upatruje w „widocznym prima facie naruszeniu przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania. Dowolność w ocenie wartości dowodów przedstawionych przez powoda oraz zakładanie a priori niewiarygodności świadków zaproponowanych przez powoda stanowi poważne naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. W niniejszej sprawie nie wyjaśniono istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie przeprowadzono prawidłowego postępowania dowodowego, mogącego umożliwić wydanie prawidłowego wyroku. Sąd wyrokując oparł się wyłącznie na dowodach zebranych przez jedną ze stron, co jest niedopuszczalne w obliczu zasad rządzących postępowaniem cywilnym”.

Prezes Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda ze względu na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie spełnia wymogów wynikających z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego.

W razie wskazania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

W niniejszym przypadku powód ograniczył się jedynie do sformułowania wątpliwości, jakie jego zdaniem występują przy wykładni art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2007 r. w zakresie dotyczącym formy, w jakiej ma być składana propozycja sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła. Brak natomiast jakiegokolwiek wywodu jurydycznego wskazującego na rzeczywiste występowanie problemu prawnego, na który się powołał, możliwe opcje jego rozwiązania wraz z podaniem odpowiedniej argumentacji oraz wykazaniem, dlaczego rozwiązanie postawionego problemu z wykorzystaniem argumentacji zawartej w zaskarżonym orzeczeniu jest wadliwe. Braki te powodują, że powód nie wykazał występowania publicznoprawnej potrzeby rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy orzekający jako sąd kasacyjny.

Powód nie wykazał również, by skarga kasacyjna była oczywiście zasadna w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, należy bowiem w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej podstawie, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powód ograniczył się do postawienia tezy o widocznym *prima facie* naruszeniu bliżej nieokreślonych przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania. Nie wskazał zatem ani konkretnych przepisów, które Sąd Apelacyjny miałby „ewidentnie” naruszyć, ani nie wyjaśnił, na

czym to naruszenie, prowadzące do uwzględnienia skargi kasacyjnej, miałyby polegać. Jedynym przepisem prawa, na który powód powołał się w uzasadnieniu wniosku w zakresie odnoszącym się do art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jest art. 233 § 1 k.p.c., który nie został zawarty w podstawach skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).